

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/120/2018
Identifikačné číslo spisu: 4114213864
Dátum vydania rozhodnutia: 25.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4114213864.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ UNIVERZAL BT, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Panenská 24, IČO: 36 010 090, 2/ Bc. Q. I., trvale bytom v N., 3/ P. I., trvale bytom v N., 4/ Q. I., trvale bytom v N., žalobcovia 1/ až 4/ zastúpení advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Legionárska 6434/2, IČO: 47 251 913, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo Spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/214/2014, o dovolaní žalobcov 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 24. januára 2018 sp. zn. 17Co/329/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 13. januára 2015 č.k. 4C/214/2014-109 žalobu zamietol a žalobcom 1/ až 4/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 22,30 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 3 ods. 1 písm. a/ a písm. d/, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 a ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Uviedol, že žalobcovia si uplatňujú nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá im mala vzniknúť nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica, súdneho exekútora a nesprávnym postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 7 Ercud 2/2011. Keďže žalovaná ako príslušný orgán do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti na predbežné prerokovanie nároku žalobcov na náhradu škody, týmto písomne oznámila, že ich nárok neuspokojí, žalobcovia sa domáhajú uspokojenia svojho nároku v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. na súde. S poukazom na § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. uviedol, že je zrejmé, že vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam zrušenie alebo zmena rozhodnutia všeobecného súdu podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutná pre úspešné uplatnenie

nároku zo zodpovednosti za škodu. Vo vzťahu k uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo 6. júna 2012 č.k. 7 Ercud 2/2011-133 uviedol, že toto rozhodnutie (neprávoplatné) bolo zrušené v odvolacom konaní, keď Krajský súd v Trenčíne uznesením z 20. februára 2013 sp. zn. 17 CoE 263/2012 uznesenie okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie zrušil, a v tejto časti vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Keďže rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica bolo zrušené, absentuje základná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to samotná existencia nezákonného rozhodnutia, keďže toto rozhodnutie nebolo ako právoplatne zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, ale bolo zrušené v riadnom odvolacom konaní, a teda nikdy nenadobudlo právoplatnosť. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že žalobca videl nesprávny úradný postup v uznesení okresného súdu, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, pričom odvolací súd uznesením uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd po preskúmaní predmetných rozhodnutí dospel k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany Okresného súdu Považská Bystrica v exekučnom konaní nedošlo, pretože súd rozhodnutím o návrhu povinného na zastavenie exekúcie neporušil žiadny postup ustanovený právnou normou, o podanom návrhu rozhodol a v predmetnom rozhodnutí zaujal stanovisko, právny názor, ktorý odôvodnil. Zo strany okresného súdu tým nedošlo k naplneniu žiadnej podstaty nesprávneho úradného postupu definovaného v § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., a to porušenie pravidiel pre správanie sa orgánu pri jeho činnosti, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí alebo porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote. Skutočnosť, že odvolací súd následne rozhodnutím zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a zaujal iný právny názor, nemá za následok skutočnosť, že by sa tým súd prvej inštancie dopustil nesprávneho úradného postupu podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca nesprávny úradný postup videl aj v postupe Okresného súdu Považská Bystrica, keď vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Súd po preskúmaní exekučného spisu zistil, že exekučný súd vydal 7. novembra 2011 poverenie na vykonanie exekúcie na základe ustanovení Exekučného poriadku po splnení všetkých zákonných podmienok, pričom exekučný súd tento postup odôvodnil aj v rozhodnutí, ktorým zamietol námietky povinného proti exekúcii. Uviedol, že v exekučnej veci je exekučným titulom rozhodnutie orgánu členského štátu Európskej Únie v súkromno-právnej veci, kedy k návrhu na vykonanie exekúcie je oprávnený povinný predložiť osvedčenie vo forme štandardného formulára podľa Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej aj „Nariadenie“ alebo „Nariadenie Brusel I.“), ktoré vydá orgán členského štátu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané na žiadosť oprávneného, čo oprávnený v predmetnej exekučnej veci splnil. Súd dospel k záveru, že v danom prípade je postup podľa § 44 ods. 5 Exekučného poriadku vylúčený, nakoľko citované nariadenie je na území Slovenskej republiky priamo aplikovateľné a má prednosť pred vnútroštátnym právom a na výkon rozhodnutia, na ktorý sa citované nariadenie vzťahuje, sa nepoužije vnútroštátna zákonná úprava, t.j. § 44 ods. 5 Exekučného poriadku a exekučný súd vydá poverenie na vykonanie exekúcie bez toho, aby o návrhu akýmkoľvek spôsobom vopred upovedomil povinného. Návrh sa povinnému nedoručuje a poverenie vydá na základe predloženého exekučného titulu, s ktorým zároveň predloží Osvedčenie vydané podľa čl. 54 Nariadenia, čím je preukázaná vykonateľnosť exekučného titulu v členskom štáte pôvodu. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že postup súdu pri vydaní poverenia v predmetnej exekučnej veci bol zákonný, a nie sú splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd k namietanému nesprávnemu úradnému postupu Krajského súdu v Trenčíne, spočívajúcemu v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, poukázal na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedol, že žalobcovia v danom prípade nepreukázali, že podali sťažnosť na prieťahy v konaní a tieto boli konštatované predsedom Krajského súdu v Trenčíne, a taktiež nepreukázali ani iné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo prieťahy v konaní Krajského súdu v Trenčíne alebo Okresného súdu Považská Bystrica. Dospel tak k záveru, že žalobcovia nepreukázali, a ani zo žiadnych dôkazov doložených do spisu nevyplýva, že by v danom prípade došlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v existencii prieťahov v konaní, tak ako to predpokladá § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Zároveň súd dospel k záveru, že v danej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu ani zo strany súdneho exekútora, keďže tento postupoval v zmysle Exekučného poriadku, a v konaní nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci nesprávny úradný postup exekútora. Vzhľadom na uvedené

súd uzavrel, že nie sú splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, keď neexistuje nezákonné rozhodnutie, ani nesprávny úradný postup, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobcovia 1/ až 4/.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 24. januára 2018 sp. zn. 17Co/329/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 3 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedol, že zákon č. 514/2003 Z.z. explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“. Z obsahu uvedeného pojmu ale vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho-ktorého prípadu, môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu, alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Za nesprávny postup je možné považovať aj nekonanie (nečinnosť) príslušného orgánu (nevykonávanie úradného postupu), porušenie povinnosti uskutočniť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote, či nevydanie rozhodnutia. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Odvolací súd nevezhliadol nesprávnosť úradného postupu spočívajúcu v neskúmaní doručenia exekučného titulu pri vydávaní poverenia. Uviedol, že pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu spadajúceho do režimu vtedy platného Nariadenia Brusel I. nebolo povinnosťou a ani oprávnením exekučného súdu skúmať doručenie exekučného titulu. Poukázal na čl. 38 uvedeného Nariadenia. Mal za to, že pri vyhlásení vykonateľnosti (ktorá fakticky splyva s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie) je v zmysle čl. 53 Nariadenia pre exekučný súd potrebné vyhotovenie rozsudku - exekučného titulu a osvedčenie o vykonateľnosti podľa článku 54, v zmysle prílohy V. Exekučný titul ako aj osvedčenie o vykonateľnosti obsahujú všetky požadované údaje, potrebné pre exekučný súd pre rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Zo vzoru osvedčenia o vykonateľnosti podľa prílohy V Nariadenia osvedčenie neobsahuje údaj vo vzťahu k doručovaniu exekučného titulu, ani dátum a ani spôsob doručenia. Dátum doručenia vyžadovaný osvedčením sa viaže k doručeniu písomnosti, ktorou sa začína konanie, a nie k doručeniu exekučného titulu. Preto pokiaľ exekučný súd pri vydávaní poverenia neskúmal okolnosti súvisiace s doručovaním exekučného titulu, nedopustil sa nesprávneho úradného postupu, pretože tieto okolnosti v štádiu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie, nebol povinný a ani oprávnený skúmať. Osvedčenie je listinou preukazujúcou vykonateľnosť exekučného titulu v štáte pôvodu, čo je v zmysle čl. 38 Nariadenia dostatočným východiskom pre jeho vykonateľnosť v inom členskom štáte. V zmysle čl. 38 Nariadenia je významná iba vykonateľnosť exekučného titulu v členskom štáte pôvodu. Správnosť deklarovanej vykonateľnosti nie je exekučný súd v zásade oprávnený skúmať. O výnimke možno uvažovať v prípade zjavného rozporu procesu vedúceho k vykonateľnosti s právom EÚ. V danom prípade bola možnosť rozporu zistená až v priebehu exekúcie, čo bolo aj dôvodom zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne z 20. februára 2013 sp. zn. 17CoE/263/2012. Rozhodne však z tohto rozhodnutia nemožno vyvodzovať, že povinnosť skúmať riadne doručenie exekučného titulu v Poľsku bola daná už v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia. Exekučný súd disponujúci osvedčením o vykonateľnosti exekučného titulu, nebol v danom štádiu povinný, ani oprávnený skúmať správnosť deklarovanej vykonateľnosti. Preto vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo nesprávnym úradným postupom. Vo vzťahu k absencii dátumu doručenia písomnosti, ktorou sa začalo konanie, v uvedenom osvedčení, odvolací súd opätovne zdôraznil, že tento dátum, nie je dátumom doručenia exekučného titulu povinnému. Hoci exekučný súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie, bez toho, aby uvedený údaj bol na osvedčení doplnený, nemožno v danom pochybení vidieť nesprávny úradný postup. Ako je zrejmé z tvrdení žalobcov, písomnosť, ktorou sa začalo konanie pred poľským justičným orgánom, im bola doručená. Aj keby exekučný súd postupoval správne a žiadal by uvedený dátum na osvedčení doplniť, tento údaj by doplnený bol, pretože existoval, a nebola by daná prekážka pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, z ktorého výkonu žalobcovia vyvodzujú žalobou uplatnené nároky. Pretože tento nesprávny, ako aj správny postup, by v tomto prípade viedol k exekúcii, z ktorej priebehu žalobcovia vyvodzujú uplatnené nároky, nezakladá pochybenie spočívajúce v akceptovaní osvedčenia s chýbajúcim dátumom o doručení písomnosti o

začatí konania, zodpovednosť za nesprávny úradný postup. Zároveň k nárokom žalobcov založených na rozhodnutí exekučného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré bolo zrušené odvolacím súdom, uviedol, že nie je možné zrušené rozhodnutie považovať za nezákonné rozhodnutie zakladajúce nárok na náhradu uplatnenej škody, pretože nebola splnená podmienka právoplatnosti zrušeného rozhodnutia vyžadovaná § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaním žalobcovia 1/ až 4/ (ďalej aj „žalobcovia“ alebo „dovolatelia“). Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Mali za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Uviedli, že keďže sa jedná o výklad právnych predpisov a ich aplikáciu, sú toho názoru, že za nesprávny úradný postup možno považovať postup súdu prvej inštancie pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie v rozpore s právom túto problematiku upravujúcu. Súd prvej inštancie podľa ich názoru nemohol v danom štádiu vydať poverenie na vykonanie exekúcie, pretože súd nemal k dispozícii exekučný titul obsahujúci náležitosti predpísané citovaným Nariadením Rady (ES). V dovolacom konaní preto žiadali vyriešiť právnu otázku, podľa akého právneho predpisu mal postupovať súd prvej inštancie pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie, a či postup podľa nesprávneho predpisu pri vydávaní poverenia je aj nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. V dovolaní zároveň poukázali na konanie pred súdmi nižšej inštancie, keď uviedli, že škoda im vznikla nesprávnym úradným postupom súdu a súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa zákona č. 233/1995 Z.z. V základnom konaní uviedli, že súd pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie postupoval úradne nesprávne, a to v rozpore s článkom 54 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001, ktoré stanovuje náležitosti rozsudku pre jeho osvedčenie ako exekučného titulu. Keďže sa žalobcovia nezúčastnili konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný, bolo povinnosťou súdu vydávajúceho poverenie na vykonanie exekúcie skúmať dátum doručenia takeého exekučného titulu. Navyiac oprávnený je povinný podať návrh na vykonanie exekúcie (v prípade cudzieho exekučného titulu vydaného orgánom členského štátu EÚ v súkromnoprávnej veci) na základe predloženia Osvedčenia vo forme štandardného formulára podľa nariadenia Rady (ES) č. 44/2001. Taktiež poukázali na nimi podané odvolanie, v ktorom podrobne zdôvodnili nesprávny úradný postup a poukázali na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý na posúdenie veci použil vnútroštátny predpis, hoci podľa ich názoru má prednosť pri posudzovaní vykonateľnosti exekučného titulu Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001. Žiadali rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcov písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobcovia, zastúpení v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Žalobcovia podali dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (ako uviedli v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP). V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Ak takáto konkretizácia uplatneného dovolacieho dôvodu súdu chýba, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

10. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

11. Z dovolania podaného žalobcami dovolací súd ani výkladom nezistil, akú právnú otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. V podanom dovolaní žalobcovia poukázali na konanie pred súdmi nižšej inštancie. V tejto súvislosti konštatovali, že: „uviedli sme, že súd pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie postupoval úradne nesprávne a to v rozpore s čl. 54 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001, ktoré nariadenie predpisuje náležitosti rozsudku pre jeho osvedčenie ako exekučného titulu“. Ďalej uviedli, že: „bolo povinnosťou súdov vydávajúcich exekučné poverenie na vykonanie exekúcie na základe takto vydaného exekučného titulu skúmať dátum jeho doručenia“. V ďalšej časti poukázali, že „v odvolaní sme podrobne zdôvodnili a vyložili, prečo považujeme postup žalovanej za nesprávny úradný postup a poukázali sme na nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom, keďže na posúdenie veci použil súd prvej inštancie vnútroštátny predpis, hoci v tomto prípade má prednosť pri posudzovaní vykonateľnosti exekučného titulu právny predpis platný a vydaný v Nariadení Rady (ES) č. 44/2001.“ Napriek týmto jednoznačne a jasne formulovaným právnym názorom vychádzajúcim z jednoznačných ustanovení právnych predpisov vydaných Radou ES ako aj našimi vnútroštátnymi predpismi, predovšetkým exekučným poriadkom vtedy platným, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.“ Následne dovolatelia v podanom dovolaní uviedli, že: „keďže sa jedná o výklad právnych predpisov, teda ich aplikáciu v praxi, sme názoru, že za nesprávny úradný postup možno považovať postup súdu prvej inštancie pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie v rozpore s právom túto problematiku upravujúcu. Ako sme uviedli, súd prvej inštancie nemohol v danom štádiu vydať poverenie na vykonanie exekúcie, ktorá v konečnom dôsledku nás všetkých žalobcov existenčne ohrozila a mala pre nás vážne dôsledky (na toto naše tvrdenie zatiaľ dokazovanie vykonané nebolo a preto navrhujeme zrušiť aj rozhodnutie súdu prvej inštancie), nakoľko súd nemal k dispozícii exekučný titul obsahujúci náležitosti predpísané už viackrát citovaným Nariadením Rady (ES). V dovolacom konaní teda žiadame vyriešiť právnú otázku, podľa akého právneho predpisu mal postupovať súd prvej inštancie pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie, a či postup podľa nesprávneho predpisu pri vydávaní poverenia je aj nesprávnym úradným

postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.“.

12. Ani pri vynaložení zvýšeného úsilia dovolací súd nevedel z takto podaného dovolania zistiť právnu otázku, ktorú dovolatelia namietali, a od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Právna otázka nemôže spočívať v riešení, resp. vo všeobecnom nastolení, aký právny predpis mal byť na vec aplikovaný, navyše keď dovolatelia nevymedzili, aké právne predpisy (resp. konkrétne ustanovenia právnych predpisov), ktoré odvolací súd podľa nich neprávne vykladal a aplikoval a ktorého určenia stanovenia sa domáhali, sa mali na vec aplikovať. Podľa názoru dovolacieho súdu je dovolanie vnútorne protirečivé v uvádzaní právneho predpisu, ktorý bol súdmi v základnom konaní aplikovaný, keď na jednej strane dovolatelia tvrdia, že súd pri vydávaní poverenia postupoval v rozpore s Nariadením (článkom 54), na druhej strane zároveň uvádzajú, že súd prvej inštancie na posúdenie veci použil vnútroštátny predpis, hoci v tomto prípade má pri posudzovaní vykonateľnosti exekučného titulu prednosť Nariadenie. Z podaného dovolania nie je taktiež ani zrejmé, ktoré ustanovenie vnútroštátneho právneho predpisu dovolatelia majú na mysli. Dovolací súd navyše poukazuje, že súdy nižšej inštancie aplikovali (v otázke vykonateľnosti exekučného titulu) na daný prípad Nariadenie Brusel I., čo v zásade tvrdia aj samotní dovolatelia. Dovolací súd dospel k záveru, že dané odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

13. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní žalobcov nie sú dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, čo zakladá dôvod pre odmietnutie takéhoto dovolania.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobcov ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. f/ CSP), bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

15. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli (porov. R 72/2018).

16. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.